

Levon

ห้วงทง องครักษ์เสื้อแพร

9

锦衣当国

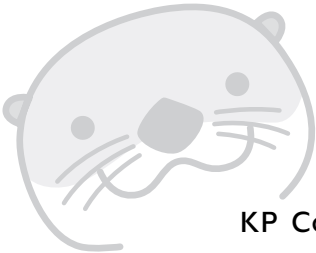
特別白

เทอเปี้ยไป

เขียน

ชีวเสียนอวี๋เล่อ

แปล

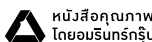

KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก ร อ ่ า น คี อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

เห็นสีหน้าอ่องลู่ในตอนนั้นแล้ว เขาไม่เพียงแต่ชอบอ่าน
หากยังอ่านอย่างออกรสออกชาติ
- เทอเปี้ยไป

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

รู้ทั้งรู้ว่าถูกใช้ เป็นเหยื่อล่อเพื่อให้คนอื่นมีผลงานได้หน้า แต่หวังงก ก็ยังยอมให้พวกพ้องของตนตกอยู่ท่ามกลางวงล้อมศัตรูที่มีจำนวนมากกว่า มหาศาล ทั้งหมดนี้ไม่ได้ทำเพื่อใคร แต่ทำเพื่อฝึกฝนกองกำลังของตัวเอง ทำเพื่อชองเต้และแผ่นดินต้าหมิง ช่างสมกับที่เป็นพระเอกจริงๆ จบศึกนี้ ไม่ว่าผลลัพธ์จะออกมาเป็นอย่างไร ก็อย่ารู้ว่าแม่ทัพซีที่เป็นคนเสนอแผนการนี้ ขึ้นมา วีรบุรุษแห่งกองทัพผู้นั้น จะมาพบมาพูดอะไรกับหวังหงไหมนะ

ในเล่มนี้นอกจากการต่อสู้ทางบก ก็ยังมีการต่อสู้ทางทะเลให้อ่านกัน ไม่ใช่สู้กับโจรสลัดที่ยกพลขึ้นฝั่งมาเหมือนครั้งก่อน แต่เป็นการออกเรือไปสู่ กลางทะเลเลยละ เทียนจินเริ่มต่อเรือรบแล้ว มาดูจุดเริ่มต้นแห่งแสนยานุภาพ ทางทะเลของหวังหงกันเถอะ!

Levon

ທດສະຍານ

ตอนที่ 5 | I

จุดใจพร้อมกันสามทิศทาง

ปืนใหญ่ระดับกระสุนห้าขีด หากเป็นหน่วยแบบตะวันตกก็น่าจะราวหกปอนด์ ยิงได้ระยะห้าร้อยก้าว

ปืนใหญ่เตรียมการเรียบร้อยก็ได้ยินหวังทองออกคำสั่ง ปรับระยะเสร็จปืนกระสุนห้าขีดก็ยิงไปยังเป้าหมายทันที!

ขณะพวกอันต่าหยุดจัดทัพ กองกำลังหู่เวยกี้จัดทัพเสร็จแล้ว นับได้ว่าเจียบสงบ ดังนั้นพอมีเสียงคำรามก้องฟ้าจึงทำเอาทุกคนตกใจ

แม้ทัพอันต่าทางนั้นเคยพบเห็นเรื่องเช่นนี้มาก่อน เสียงปืนใหญ่ที่เคยได้ยินนอกด่าน พอได้ยินเสียงนี้ก็อีกก็เข้าใจทันที แต่พวกเขาไม่ใช่พวกซี้ซลาด ปืนใหญ่ของทหารต้าหมิงขนาดเท่านั้น เดว่าระยะยิงน่าจะไม่เกินสามร้อยก้าว และปืนใหญ่นี้ก็บรรจุกระสุนดินปืนยาก ควรจะรอไว้ยิงป้องกัน ไม่น่าเอามาสิ้นเปลืองในเวลา

แต่ปืนใหญ่ของทหารต้าหมิงกับที่โรงช่างของหวังทองผลิตนั้นต่างกัน ปืนปกติจะคำนึงถึงความปลอดภัยตอนยิงไว้ก่อนจึงเติมเหล็กเข้าไปมาก ทำให้ปืนใหญ่หนาและมีขนาดใหญ่ แต่ของหวังทอง ทุกอย่างทำเป็นชิ้นเป็นตอน ละเอียดรัดกุม มีการตรวจสอบแต่ละชิ้น ดูแล้วจึงมีขนาดบอบบางและเล็กกว่าปืนใหญ่ต้าหมิงไม่น้อย

พวกอันต่ารวมทั้งทหารต้าหมิงเวลากระยะยิงและประเมินอาณาพิภพก็ล้วน

ดูจากขนาดของปืนใหญ่เป็นสำคัญ

ได้ยินเสียงปืนจากทัพดำหิมดังขึ้น หลายคนยังไม่ทันมองก็คิดจะหัวเราะ รอดูทหารดำหิมพลาดท่าเสียหน้า แต่เสียงนั้นกลับดังไกลเข้ามาอย่างรวดเร็ว

‘ตูม!’ เสียงดังสนั่นหวั่นไหว พวกอันต๋าแถวหน้าสุด หัวม้า และร่างทหาร ล้วนถูกระสุนเหล็กยิงจนกระจุย เลือดเนื้อเลอะเทอะกระจายไกลไปทั้งสิ้น

ร่างกายที่มีเลือดเนื้อแสนบอบบางเช่นนี้ไม่อาจต้านทานแรงกำลังของกระสุนปืนใหญ่ได้

‘ตูม!’ ‘ตูม!’ เสียงดังติดกัน กระสุนปืนใหญ่ปะทะร่างเหล่าทหาร เลือดเนื้อ สาดกระจายเต็มพื้นไปหมด

พวกอันต๋าที่ถูกเลือดเนื้อกระเซ็นโดนตัว ยามนี้เริ่มได้สติ ส่งเสียงร้อง โหยหวนโหวกเหวกดัง ตะเกียกตะกายกระซากรถม้าเข้าหลบข้างทาง

กระสุนกระแทกพื้น พื้นเป็นน้ำแข็งย่อมไม่อาจซับแรงกระแทกอย่างหนัก ของกระสุนปืนใหญ่นี้ไว้ได้ พอกระแทกพื้นก็กระเด็นขึ้น แม้ความเร็วลดลง แต่ยังคงสามารถทำลายร่างกายที่เต็มไปด้วยเลือดเนื้อได้เช่นกัน

ขาม้าถูกระแทกหัก คนก็ล้มลงถูกม้าทับ วัตเป็นเส้นทางโลหิตสายหนึ่ง กระสุนจึงได้หยุดลง มีสิบกว่าคนตายด้วยแรงกระสุนปืนใหญ่

หากคนที่ถูกปืนเด็ดแขนขาข้างนารันทดกว่า พวกเขาโลหิตไหลริน ส่งเสียง ร้องโหยหวน แต่อากาศหนาวเหน็บเช่นนี้ ทั้งยังเป็นสนามรบ พวกเขาที่ไม่อาจ ตายไปเสียในบัดนั้นได้แต่ค่อยๆ ได้รับความทุกข์ทรมาน รอความตายอย่างช้าๆ

ใต้เท้าม้าจี้เท่อกับชนชั้นสูงอันต๋าข้างกายมีรอยยิ้มค้างเติ่งบนใบหน้า ชายสูงวัยร่างผอมผู้หนึ่งที่กล่าวมาแต่ต้นก็มีมือสั่น กระซากบังเหียนม้าคิดจะหนี

ม้าจี้เท่อบนหลังม้าตวาดดั่งว่า

“ซูเหอ! เจ้ากล้าขยับ ขี่จะสังหารเจ้าตอนนี้เลย กลับไปยังจะให้ใต้เท้า ฮาตันปาเท่อเออร์เอาครอบครัวเจ้าและสัตว์เลี้ยงไปครอง และให้ทุกคนเป็นทาส ไปช่วยลูกชั่วหลาน!”

นี่เป็นการลงโทษที่หนักที่สุดของพวกเขาชนชั้นสูงบนทุ่งหญ้า ซูเหอผู้นั้น พยายามแสดงท่าทีเยือกเย็น ดิ่งม้าเอาไว้จนมันนิ่งลงในที่สุด องค์กรชายถึงจู่ข้างๆ

ยกแแล้วขึ้นตัวดไปที่โบนาด้านหนึ่งจนท้อลโหด โทษฐานทำให้ตนเสียน้ำ
ชูเหอจะหลบก็ไมทัน

นำจี้เห่อหรีตามอง หากพาดแรงอีกสักหน่อย แล่นี่สามารถพาดหน้าให้เป็น
ผลกว้างได้ แต่ตอนนี้ไมใช้เวลามาคิดเล็กคิดน้อย เขาตะโกนออกไปว่า

“ถ่ายทอดคำสั่ง ถอนกำลัง ถอยออกไปจากระยะปืนใหญ่ห้าสิบก้าว!”

คำสั่งถ่ายทอดลงไป ทรอบกายเขาก็โบทสะบัด เสียงเป่าเขาสัญญาดัง
ทหารอันตำที่ราวกับนกกระจอกแตกร้างพากันเงียบกริบ เริ่มถอยหลังมาอย่างช้าๆ

‘ตูม!’ ‘ตูม!’ เสียงดังตามมาอีกสองที พวกอันตำที่อยู่แถวหน้าไม่สนใจ
หันหลัง หรืออาจจะไม่หันหันหลังไปมอง ก็พากันควมม้าหนีออกไปไกลโดย
แทบไม่ต้องคิด หลบให้พ้นเจ้าปืนใหญ่สมควรตายนี่ก่อน

เดิมอยู่ในรูปขบวนทัพพร้อมบุก ตอนนี้คิดจะหันหลังวิ่งหนีจึงยาก
ยามกระชั้นชิดได้แต่กระจายตัวออกรอบทิศ พวกรอบนอกสุดยังดี พวกตรงกลางสิ
จะไปไหนได้ มาก็เบียดกัน ขบวนทัพทั้งขบวนซุลมุนอย่างยิ่ง

เสียงปืนใหญ่ดังติดกัน สามารถปลิดชีวิตทหารได้อย่างไร้สิ่งกีดขวาง
เสียงร้องโหยหวนดังระงม ทำให้ขบวนทัพโกลาหล

ถึงกับมีคนถูกม้าที่ตกใจสะบัดร่วง ยังไม่ทันได้ปีนขึ้นไปก็ถูกม้าของ
พวกเดียวกันเหยียบ กลายเป็นก้อนเนื้อเละกองหนึ่ง

ไม่รู้ว่ามีใครในกองกำลังหุเวยตะโกนร้องดีใจ จากนั้นทุกคนก็ตะโกน
ตามๆกัน พลทวนใช้ด้ามทวนกระแทกพื้น เสียงร้องตะโกนยินดีเช่นนี้สร้าง
ขวัญกำลังใจให้กองกำลังหุเวยอย่างมาก ทำให้พวกอันตำยิ่งหนักนกระจัดกระจาย

คำสั่งนำจี้เห่อบอกให้ถอยห้าสิบก้าว ตั้งขบวนรบใหม่ แต่ยามโกลาหล
พวกอันตำถอยหนีไปไกลถึงสองร้อยก้าวจึงได้หยุดลง

พวกอันตำที่สวมเกราะซ้อซาแดงขึ้นไปตรวจสอบเสร็จก็สะบัดแแล้วพร้อม
ฟันดาบลงไป ถึงกับมีบางคนโดนตัดหัวทิ้งทันที กองกำลังของนำจี้เห่อพยายาม
ควบคุมสถานการณ์ สุดท้ายก็ควบคุมไว้ได้ จัดทัพใหม่อีกครั้ง

แต่ครั้งนี้ยามเผชิญกับกองกำลังหุเวย พวกอันตำล้วนมีสีหน้าหวาดกลัว
อยู่ไม่น้อย ถึงกับไม่กล้ามองไปยังทิศทางอันเป็นที่ตั้งของกองกำลังหุเวย

“หากเป็นเหมือนตอนต้นปีที่เราก่อนนอกด่านที่เซี่ยนฝูนำปืนใหญ่พวกนี้ไปด้วย เกรงว่าสองกระบะบอกยังไม่ พวกอันตำก็กระจัดกระจายไปเองหมดแล้ว”

ห้วงหวงมองการควบคุมสถานการณ์ของพวกอันตำแล้วกล่าวขึ้น ทหารปืนใหญ่กำลังยุ่งกับการล้างกระบะบอกปืน เตรียมบรรจุดินปืนใหม่ ห้วงหวงยกมือ บังแสงมองไปยังที่ไกลๆ สายหน้ากล่าวว่า

“พวกอันตำใช้ไม่ได้ มีกันนับหมื่น ตายไปแค่ไม่ถึงร้อยก็เป็นแบบนี้แล้ว ทหารเช่นนี้...”

ได้ยินห้วงหวงกล่าว ถานเจียงก็กระซิบตามมาว่า

“ตอนนั้นได้ทำถานคุมกำลังอยู่ทางเหนือ เคยบอกกับพวกเราว่าทหาร ตำหมีงซี้ซลาด แต่ทหารอันตำเองก็ซี้ซลาดไม่แพ้กัน อย่างไรก็ตามสภศึกมานาน มีสันติมานาน อะไรก็ล้วนอ่อนแอ ได้เท่าชีนากำลังออกรบที่จี๋จิว ย่อมมีชัย บนทุ่งหญ้า แต่ด้วยสัญญาสงบศึกจึงไม่อาจเคลื่อนทัพได้”

“นี่คือการเปรียบเทียบความละเอียดหรือไร”

ห้วงหวงกล่าวยิ้มๆ ตำหมีงและอันตำอ่อนแอลงทุกวัน กลับเป็นพวกเผ่าที่วีเงินนอกด่านได้ประโยชน์ แต่ความคิดนี้ย่อมต้องเก็บไว้ในใจ ห้วงหวงชี้ไปด้านหน้าแล้วกล่าวต่อว่า

“แม้ว่าถอยไปแล้ว แต่อาศัยปืนแค่นี้ไม่อาจทำให้พวกมันตกใจหนีกระเจิงได้ พวกมันย่อมรู้ลึกว่าหากยกทัพรุกกันเข้ามา ปืนใหญ่อย่างไรก็ไม่กระบอก ไม่อาจขวางทางพวกมันได้ แต่ตอนนี้ห่างออกไปห้าร้อยกว่าก้าว พวกมันจะบุกเข้ามาอย่างไร”

ม้าต้องการพื้นที่เพื่อวิ่งเหยาะราวสองสามร้อยก้าว จากนั้นจึงจะทะยานเข้าใส่ได้ ไม่เช่นนั้นจะไม่อาจเร่งความเร็ว หากม้าวิ่งมาซาก็ย่อมเรียกได้ว่าไม่มีกำลังเท่าไร

ยามนี้เห็นธงทัพอันตำโบกสะบัดและมีทัพม้ากองหนึ่งวิ่งวนรอบนอก เหมือนจะโอบมาทางด้านขวา ห้วงหวงหรือตามองไป ทางนั้นเหมือนเป็นพลม้าราวหนึ่งพัน หากมีอีกกองที่ใหญ่กว่าวิ่งห่างออกไปทางขวา

“ถานปิง มู่เอิน เจ้าสองคนกลับไปในค่ายรถศึก ทหารทัพนี้น่าจะจู่โจม

ค่ายรถเราแล้ว พวกเจ้าเข้าไปด้านใน ถ้ายทอดคำสั่งให้เตรียมรับมือ!”

หวังหงสั่งการเสียงเข้ม ถานปิงกับมู่เอินรีบปฏิบัติตามทันที นำทุกคน กลับเข้าไปในค่ายรถ มองไปอีกสักพักก็พบว่าพวกทัพอันต่ากลุ่มนั้นทะยาน มาทางค่ายรถก็จริง

“ปืนใหญ่สามซังสามกระบอกหันปากกระบอกไปทางขวา!!”

หวังหงออกคำสั่ง เขาอยู่ทางขวาของหน่วยสอง กองปืนใหญ่ก็อยู่ทางด้านนี้ ตำแหน่งลำมาด้านหน้าเล็กน้อย ทัพอันต่าด้านหลังที่ใหญ่กว่าล้อมหน่วยสอง จากทางด้านขวาไว้แล้ว แต่ก็หยุดจัดทัพก่อน

ทหารปืนใหญ่และคนงานกุลิกูกุจอกัน นอกจากหันปืนใหญ่สามกระบอก ยังต้องย้ายตำแหน่งปืนใหญ่กระบอกอื่นด้วย ให้ทางขวาของหน่วยสองเปิดพื้นที่ กว้างขึ้น

“ทุกหน่วยหันขวา!!”

หลี่หูโถวตะโกนคำสั่งดัง เสียงสัญญาณและเสียงกลองตามมา บรรดา พลทวนยวนำขบวนหันมาอย่างรวดเร็ว หลี่หูโถวตะโกนดังขึ้นอีกว่า

“ก้าวไปด้านหน้าสิบก้าว ปฏิบัติ!!”

เสียงกลองรัวดัง ทหารย้ายเท้าขึ้นหน้าไป พอหยุดก็จัดแถวใหม่ ส่วน หน่วยหนึ่งปรับกำลังถอยกลับด้านหลัง

สองหน่วยจัดแถวเสร็จ มีค่ายรถเป็นกำบังด้านหลัง ระยะห่างระหว่าง หน่วยหนึ่งกับสองราวเจ็ดสิบก้าว เพียงแค่หน่วยหนึ่งขยับขึ้นหน้า หน่วยสอง ก็เบนไปทางขวา ประสานกำลังกัน

ทหารม้าอันต่าที่คิดโจมตีค่ายรถจัดแถวเสร็จก็เริ่มบุกเข้ามา ราวกับ มีสัญญาณอันใดไว้ก่อน พอทัพม้าพันนายขยับ ทัพม้าสองพันนายของหน่วยสอง ก็เริ่มขยับด้วย การขยับนี้ส่งเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

ทั้งสองฝั่งอยู่ห่างกันไม่มาก นับประสานันใดกับพวกอันต่าที่มีกำลังทหาร มากกว่ากองกำลังหู่เว่ย หากบุกเข้ามาพร้อมกันก็จะมิดฟ้ามัวดิน มองไปรอบทิศ ล้วนเป็นพลม้า เหมือนว่ากองกำลังหู่เว่ยกำลังจะถูกกลืนกิน

‘ตุ้ม ตุ้ม!’ เสียงกลองดังขึ้นติดกัน ปืนใหญ่กระบอกเล็กในค่ายรถเริ่ม

ยิงใส่ทหารม้าอันดำที่บุกเข้ามาหลายสิบก้าว รวากับไม่ได้หยุดยิงแม้สักอึดใจ ยังมีท่าธนูรวกับท่าฝน พอเกิดการบาดเจ็บล้มตายมากเข้า ม้าก็ชะลอลง

“ยันไว้! ยันไว้! อีกสองร้อยก้าวก็จะยิงปืนกระบอกที่หนึ่ง!!”

ทัพม้าที่หันหน้าเผชิญกับหน่วยสองเริ่มชะลอความเร็วลง คัตรูยั้งคงเข้าใกล้ บรรดานายทหารต่างตะโกนให้ทุกคนรักษาระเบียบไว้ เสียงคำสั่งอยู่ ๆ ก็เปลี่ยน จังหวะ หลี่หูโถวชี้ทวนในมือไปด้านหน้า พลทวนยาวหน่วยสองแต่ละแถววางทวน แแนวราบ กลายเป็นรูปขบวนตั้งรับทัพใหญ่

หน่วยหนึ่งที่อยู่อีกฝั่งยิ่งกดดัน ทหารม้าด้านหน้ามีมากกว่าหลายเท่า พลปืนใหญ่ทั้งสี่แถวประจำที่พร้อมเล็งออกไป

ทัพม้าที่หน่วยสองเผชิญหน้าด้วยบุกก่อน เข้ามาในระยะสองร้อยก้าวแล้ว “ยิง!!”

ปืนใหญ่สามกระบอกยิงดั่งสนั่นพร้อมกัน คนร้องม้าร้อง พลม้าที่หนาแน่น ด้านหน้ามีหลายสิบนายล้มคว่ำลง พลม้าด้านหลังที่ตามมากระโดดล้มไปตาม ๆ กัน แต่ทัพใหญ่ยังคงบุกไม่ถอย

“ยันไว้! พลปืนใหญ่เร่งบรรจุดินปืน!!”

หลี่หูโถวเห็นศัตรูด้านหน้าเริ่มใกล้เข้ามาทีละโกนเสียงเย็นชา เสียงความ เคลื่อนไหวฝั่งตรงข้ามดั่งสนั่นหวั่นไหวไปทั่วฟ้า ปืนสามกระบอกขนาดกระสุน หัวซังยิงออกไปแล้ว...

ตอนที่ 512

คัทรูปบนล้อมโจมตีกองทัพปรา

กองกำลังทหารราบสองกองรอบนอก มองออกไปไม่เห็นท้ายทัพ พวกอันตา แต่ละคนชูอาวุธตะโกนเสียงดังเข้าประชิดมาเรื่อยๆ

ปืนใหญ่ส่งเสียงคำรามดัง เสียงฝีเท้ามาราวกับฟ้าผ่า คนถูกล้อมไปด้วย คลื่นทัพมาจนเหมือนว่าจะยืนไม่นิ่ง พลทวนยาวทุกนาย ไม่ว่าจะอยู่แถวหน้าหรือ กลางกองทัพ แต่ละคนกำทวนแน่นพลางตะโกนดัง แต่กลับไม่ได้ยินเสียงตะโกนนี้ พวกเขาเขยิบเข้าใกล้กัน พอรู้ว่าตนเองขยับไม่ได้ก็ไม่เคลื่อนไหวต่อ ได้แต่ ปักหลักสู้ตาย

ปืนใหญ่สามกระบอกทางด้านขวาของหน่วยสองยิงออกไป ทหารม้าที่มากัน หนาแน่นราวฝูงผึ้งก็ล้มลงทันทีหลายสิบนาย กลิ้งไปบนพื้น ทำเอาทหารที่ตามมา สะดุดล้มลง คนหางยหลัง ม้าล้มคว่ำ

แต่การขัดขวางเล็กๆ แค่นี้เหมือนว่าเป็นแค่คลื่นเล็กๆ ทำมกลางคลื่นใหญ่ เท่านั้น ไม่ได้ส่งผลอันใดต่อการบุกขึ้นหน้าของทัพใหญ่ ทัพม้าศัตรูยังคง เข้าประชิด

ทวนยาวแต่ละชั้นของหน่วยสองเดินหน้า หลี่หูโถวยืนอยู่ด้านขวาของ แถวที่หนึ่งอย่างเคร่งเครียด ยกทวนชี้ไป พลทวนแถวที่หนึ่งและสองสวมเกราะ ด้านหลังก็เป็นเพื่อนทหารด้วยกัน แม้ว่าเริ่มลนลาน แต่ยังยืนมั่น ที่สำคัญคือ ทุกคนเห็นหลี่หูโถวกับหวังทงยืนอยู่ด้านขวาหน้าสุด พวกเขาไม่กลัว ทุกคน

ก็ยอมไม่ถอย

ทิศทางที่หน่วยหนึ่งเผชิญหน้าด้วยนั้นเป็นกองกำลังจู่โจมของทัพม้าอันดำ
ปืนใหญ่กระสุนห้าซั้งยิงไป อานุภาพแรงกว่าระดับสามซั้งไม่ใช่แค่หนึ่งเท่า

ทุกกระสุนที่ยิงไปล้วนยิงลงกลางวงหน่วยจู่โจมอันดำ โลหิตไหลนอง
เต็มพื้นที่ แต่พื้นที่ว่างที่ถูกกระสุนยิงนั้นก็ถูกเติมเต็มอย่างรวดเร็ว มองไม่เห็น
ร่องรอยการบาดเจ็บล้มตายแม้แต่คนเดียว

ปืนขนาดกระสุนสามซั้งสี่กระบอกหน้าหน่วยหนึ่งยิงไปก็ได้ผลลัพธ์
เช่นเดียวกัน ตอนนี้ระยะห่างจากศัตรูไม่ถึงสองร้อยก้าวแล้ว มีคนงานขนย้าย
กระสุนปืนคนหนึ่งอยู่ ๆ ก็ร้องเสียงหลงก่อนจะทิ้งกระสุนและหันหน้าวิ่งเข้าไป
ในค่ายรถ เขาตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อไปหมด

ห้วงหวยกมือชี้ไป ทหารข้างกายก็ควมมำไล่ตามทันในไม่กี่ก้าว ยกดาบ
ฟันหีบ หัวของคณงานหลุดจากบ่า เลือดพุ่งขึ้นฟ้า

“หนีทัพ ตัดหัวไม่ละเว้น ทำตัวให้ตึกันหน่อย!”

มุ่งเอนกลับไปยังซากการยิงค่ายรถ ปืนใหญ่ทางนี้ให้นายกองธงใหญ่
ปฏิบัติการ เห็นคนวิ่งหนีไปแบบนี้ เขารู้สึกเสียหน้า ตะเบ็งเสียงดังตวาด
คณงานอื่น ๆ เห็นหัวเพื่อนกระเด็นขาด คณงานที่เหลือก็ตกใจหน้าซีดเผือด
ล้วนทำงานกันอย่างไม่กล้ารอช้า

แต่เสียงตะโกนดังของนายกองธงใหญ่พลปืนใหญ่กลับไม่มีผู้ใดได้ยิน
เพราะในยามนี้พลปืนไฟแถวหน้าเริ่มยิงแล้ว

พลปืนไฟสี่ร้อยนาย แบ่งเป็นสี่กอง กองละหนึ่งร้อยนาย แต่ละกอง
มีหัวหน้าออกคำสั่ง เห็นทหารม้าด้านหน้ามาถึงในระยะเจ็ดสิบก้าว หัวหน้ากอง
แถวแรกก็ออกคำสั่งด้วยการยกดาบในมือขึ้น

ทหารไม่ได้ยินเสียงตะโกน แต่เห็นดาบตัวตึกจากขวาไปซ้ายก็บรรจงยิงออกไป
พร้อมกัน แถวหนึ่งยิงดังติดกันไม่หยุด

เสียงราวกับเสียงเม็ดถั่วระเบิด ควันดินปืนแถวแรกหนาแน่น ทหารศัตรู
ที่ควมบุกมาหยุดไปสักครู่ก่อนจะทยอยร่วงลงพื้นที่ละคน พักไปครู่หนึ่งแถวที่สอง
ก็ยิงพร้อมกัน ทหารอันดำที่ถูกยิงล้มลงกับพื้น ทหารด้านหลังกะว่าจะกระโดดข้าม

ถึงกับเหยียบเพื่อนทหารด้วยกัน แต่ปืนรอบต่อไปมาแล้ว แถวที่สาม แถวที่สี่...

ทหารอันต่ำถูกระสุนล้มลง เผยให้เห็นทหารด้านหลัง จากนั้นปืนไฟก็ยิงพร้อมกันอีก เป็นเช่นนั้นวนไปมาหลายรอบ พลปืนไฟหยุดพวกอันต่ำที่บุกมาได้ ด้วยกำลังอาวุธภาพเช่นนี้ พวกอันต่ำเห็นกลุ่มควันหนาแน่นด้านหน้า เห็นร่างเพื่อนทหารด้วยกันนอนร้องโอดโอยที่พื้น ไม่รู้ว่ามิปืนไฟที่ยังไม่ได้ยิงออกมาอีกไหม พวกด้านหน้าที่วิ่งเร็วถูกยิงล้มลงหมดแล้ว ด้านหลังก็เริ่มกระซกบังเหียนหันทิศทางกลับ

“ถอยกลับไปอยู่ระหว่างสองหน่วย!!”

ตามที่ตกลงกันไว้เดิม ยิ่งเสร็จพลปืนไฟจะไม่บรรจุกระสุนใหม่บริเวณที่ยังพวกเขาไม่มีเวลามากพอ ทุกคนจึงยกปืนขึ้นกลับหลังหันวิ่งไปอยู่ระหว่างสองหน่วย พอวิ่งเข้าไปอยู่กลางสองหน่วย พลปืนไฟก็ปฏิบัติการต่ออย่างรวดเร็ว เริ่มบรรจุกระสุนใหม่อีกครั้ง

ปืนห้าซั้งหน้าหน่วยหนึ่งยิงไปสามรอบ ปืนสามซั้งยิงไปสองรอบ แต่ทหารม้าศัตรูยังคงไม่หยุดเข้ามาประชิด นายกองธงใหญ่พลปืนใหญ่ตะโกนดั่งว่า

“กองธงเล็กที่หนึ่งอยู่ก่อน ที่เหลือถอย รีบวิ่ง!!”

คนงานและทหารปืนใหญ่ที่เหลือล้วนทั้งของในมือวิ่งเข้าไปหลบตรงกลางอย่างรวดเร็ว หลังจบการรบค่อยมาเอาปืนคืนไปก็ได้ ตอนนั้นพลม้าศัตรูจึงบุกเข้าใส่พลปืนใหญ่ได้โดยไร้สิ่งกีดขวาง

“บรรจุกระสุน ระเบิดพวกมันอีกครั้ง!!”

นายกองธงใหญ่ตะโกนดั่ง คนงานที่วิ่งหนี พลปืนที่หน้าซัด ทำเอานายกองธงใหญ่ผู้นี้รู้สึกเสียหน้ามาก จะต้องกัญหาคืนมาอีกครั้งให้ได้

พลปืนไฟถอยไปแล้ว ทหารม้าด้านนี้อยู่ห่างไม่ถึงร้อยก้าว พลปืนใหญ่เตรียมกระบอกปืนอย่างบ้าคลั่ง บรรจุดินปืนเสร็จก็เตรียมเชือกชนวน ก่อนจะหย่อนกระสุนลงไปปากกระบอก ทหารม้าห่างไม่ถึงห้าสิบก้าว นายกองธงใหญ่คว้าเหล็กเผาไฟออกมาจากกระถางไฟก่อนจะตะโกนว่า

“พวกเจ้ารีบไปเร็ว!!”

ระยะแค่นี้ เห็นหนดคราชของศตวรรษานี้ เหล่าพลปืนใหญ่ไม่กล้าล็งเลหันหน้าวิ่งทันที นายกองรงใหญ่ตะโกนสบถต่อก่อนจะจุดชนวน

“ตูม!” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว แต่เสียงนี้ดังน้อยกว่าเสียงเมื่อครู่ก่อนมากนัก ทว่าแม่เสียงจะเบา แต่ปากกระบอกอยู่ตรงกับพวกอันดำที่ห่างไม่ถึงสามสิบก้าว รัศมีสังหารย่อมน่าตกใจ

กระสุนเหล็กกลอยมาด้วยความเร็วราวกับฝนสังหารกลางสนามรบ ไม่ว่าคนหรือม้าล้วนพากันล้มลง ครานี้ทำเอาราบไปทั้งกอง

สนามรบเงียบลงครู่หนึ่ง พวกที่บุกเข้ามาถูกกำราบให้หยุด ไม่มีม้าวิ่งมาด้วยความเร็วอีก ไม่มีเสียงร้องตะโกนให้บุกอีก มองเห็นอาวุธแวววาวหนาแน่นตรงหน้า มองเห็นซากม้าและเพื่อนทหารด้วยกันขวางอยู่ด้านหน้า ทุกคนก็ไม่อยากบุกเข้าไปรบหาที่ตาย ล้วนพากันหยุดม้าไว้แล้วเริ่มหันกลับ

นายกองรงใหญ่ที่อยู่ในระยะใกล้ที่สุด หลังยิงกระสุนลูกสุดท้ายก็เห็นพลทหารม้าอันดำรุกกันมาจากอีกทางหนึ่งพร้อมดาบ มือเขาถูกเหล็กเผาไหม้แดง ไม่มีอาวุธอื่นใดอีก จึงได้แต่กัดฟันโยนเหล็กแดงนั้นออกไป ไปตกหน้าพลม้าศัตรู นายหนึ่ง

เหล็กเผาไฟแดงฉานเผาเนื้อม้าสดๆ ม้าร้องด้วยความเจ็บปวด ไม่สนใจอันใด เอาแต่ทะยานหนี ส่งเสียงร้องดัง คนบนหลังม้าร่วงลงมา แต่ทหารศัตรูอีกทางก็ยกหอกขึ้น คิดจะแทงมาอย่างแรง นายกองรงใหญ่ผู้นั้นนอกจากไม้ที่ใช้กับกระบอกปืนใหญ่แล้วก็ไม่ม้ออาวุธอื่นใดอีก เขาได้แต่กัดฟันเตรียมร้องตะโกนดัง

ตอนนั้นเอง ทหารอันดำด้านหน้าก็หายหลังไปทันที ลูกธนูดอกหนึ่งไม่พลาดเป้าแม่แต่น้อยเจาะลงหว่างคิ้ว นายกองรงใหญ่หนึ่งไป ได้ยินเสียงตะโกนดังมาจากด้านหลังว่า

“ถอยกลับไปช่องว่างนั้น ยังมียี่หนึ่งอยู่อีก!!”

พอหันไปมองก็เห็นหวังทงกับถานกงขี่ม้าอยู่ด้านหลัง

พลปืนไฟเปลี่ยนเป็นสี่สิบคนต่อแถวเรียงกันไม่ชิดนัก ผลัดกันออกไปยิงตามช่องระหว่างทหารสองหน่วย ทหารปืนใหญ่วิ่งกลับมาถึงก็เปลี่ยนอาวุธเป็นอาวุธยาวเช่นเดียวกับทหารในบังคับหวังหง ทหารปืนไฟยิงปืนอาร์กขาเป็นระยะ พลม้าอันดำที่โจมตีหน่วยหนึ่งค่อย ๆ กระจายกำลังออกเป็นแนวขวางโอบล้อมหน่วยหนึ่ง ทหารหว่าที่สี่ช่องโหว่บุก มีคนถูกปืนไฟยิงร่วงจากม้าเป็นระยะ...

พลม้ารวมกำลังบุกพลราบ ตอนใกล้ประชิด พลราบที่เผชิญศัตรูด้านหน้าย่อมหวาดกลัวและกระจัดกระจาย จากนั้นก็จะถูกล่าสังหาร

แต่ไม่ว่าด้านหน้าจะบุกอย่างไร หรือว่าบุกจากด้านข้าง ทหารดำหมีงกองนี้ก็ยังไม่แตกแถว เห็นแต่ว่ามีทหารตะโกนคำสั่งเสียงดัง ถึงกับเมื่อเข้าไปใกล้ก็มองเห็นสีหน้าอันเคร่งเครียดของพวกทหารดำหมีง

ทว่าขบวนแถวยังคงเป็นระเบียบ ทวนยาวแหวววยยังคงไม่เขยิบ แม้ไม่อาจบีบให้แตกแถว แต่ก็มีวิธีทำลาย นั่นคือแหงอาวุธใส่ม้าที่ตนควบซื่ออยู่ให้เจ็บปวดจนม้าไม่สนใจสิ่งใดวิ่งเข้าไปอย่างเดียว

แน่นอนว่าม้าที่วิ่งเข้าไปสักร้อยก็ต้องถูกทวนยาวที่หนาแน่นเบื้องหน้าแทง ทหารบนหลังม้าก็ย่อมล้มตาย แต่คนและม้ามีมาเสริมไม่หยุด จึงพอที่จะเปิดช่องว่างของแหวนทวนยาวนี้ได้

ทว่าผู้ใดก็ไม่อยากสละชีพอย่างกล้าหาญเช่นนี้ ที่ยอมสู้ถวายชีวิตก็เพื่อให้ครอบครัวได้กินดีอยู่ดี แต่นั่นต้องให้ตนมีชีวิตอยู่ถึงจะได้ หากตายไป ลูกและเมีย ลัทธิเลี้ยงที่บ้าน ย่อมถูกพวกชนชั้นสูงริบคินไป ดังนั้นหากไม่จำเป็นก็ไม่ต้องสู้จนตายจะดีกว่า

พอมาถึงด้านหน้าแถวทวน อันดำทุกคนก็ชักม้ากลับ คิดจะวนไปรอบ ๆ หน่วยสองไม่มีพลปืนไฟมายิงหยุดศัตรู พลม้าอันดำจึงเข้าประชิดได้ใกล้มาก มีบางคนคิดจะหันม้าหนีตอนอยู่ห่างจากทัพทวนยาวไม่ไกล ทว่าถูกกองกำลังหู่เวยแห่งจันร่วงจากหลังม้า

พวกอันดำบาดเจ็บล้มตายไม่น้อย ม้าก็ชนกันเอง แต่ละทิศทางที่โจมตี

เข้ามายังคงเริ่มจากซ้ายไปขวา แล้วเริ่มหมุนวน

กองทัพม้าล้อมรอบสองหน่วยไว้ แต่หน่วยหนึ่งและสองยังมีค่ายรถศึกด้านหลัง ทหารม้าต้องรักษาความเป็นไปได้ในการโจมตีไว้ตลอดเวลาจึงต้องเคลื่อนไหวไม่หยุด แต่พวกเขาไม่อาจควมม้าผ่านกองกำลังหุ่่วยและค่ายรถศึกไปได้ แต่่วนเป็นวงรอบใหญ่แทน

ทหารม้าอันต่าล้อมกองกำลังหุ่่วยที่จัดขบวนเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ดังนั้นหากจะวิ่งวนรอบจึงต้องวนรอบใหญ่อย่างยิ่ง

“ได้เท่านั้นจ้เทอ ล้อมไว้เช่นนี้สิ้นเปลืองกำลังม้าและคนมาก ถอยกลับแล้วค่อยบุกเถอะ!!”

หัวหน้ากองพันผู้หนึ่งขอร้องนำจ้เทอ พวกนำจ้เทอตอนนี้ได้ไปถึงเนินดินที่สูงที่สุดในละแวกนี้แล้ว พอได้ยืนเช่นนั้นก็คำรามเสียงเย็นว่า

“เมื่อครู่ป็นั้นทำพี่น้องเราบาดเจ็บหลายร้อย ยากนักกว่าจะล้อมไว้ได้ ต้องรอให้ป็นพวกมันใช้การไม่ได้ หากถอนกำลังกลับไปแล้วค่อยบุกใหม่ มิใช่จะทำให้พวกมันคว่าป็นมาใช้ได้อีกหรือไง นำกองทัพของอาหมู่เอ่อเผ่าเคอเออร์ขึ้นกับทัพหน้าเราย้ายไปหน้าสุด รอให้ด้านในมีช่องโหว่ก็บุกเข้าไป!”

ทหารม้าล้อมทหารราบ แม้ว่าต้องวิ่งมาเป็นระยะทางพอสมควร แต่อย่างไรก็ล้อมไว้แล้ว พวกทหารม้าอันต่าชินกับการรบเช่นนี้ ไม่จำเป็นต้องสั่งการอันใดให้มากมายก็ล้วนบังคับม้าและคว่าเอาธนูที่อ่านม้าออกมา เอี้ยวตัวไปด้านข้างนำวสายแล้วยิงเข้าไปในค่ายของกองกำลังหุ่่วย

ลูกรถหุ่่วยยามมาราวท่าฝน กองกำลังหุ่่วยเริ่มบาดเจ็บกันแล้ว...

ตอนที่ 513

ล้อมค่ายโจมตีรุนแรง อาณาพิณร้ายกาจ

ทหารราบที่เรียงแถว อยู่รอบนอกสุดของค่ายรถศึกต่างสวมชุดเกราะ และหมวกเกราะ ส่องแสงวิบวับละลานตา ถึงกับมองไม่เห็นช่องโหว่

ชุดเกราะเหล็กเช่นนี้ คิดจะยิงธนูใส่คงไม่ได้ผลมากนัก พวกอันต่าจึงยกยิง มุมแหงน ส่งลูกธนูเข้าไปด้านในแทน

ตอนพวกอันต่าเริ่มน้ำส่ายยิง ทหารสองหน่วยของหวังทงก็เริ่มออกคำสั่ง นักรบด้านหน้าเริ่มขยับทวนยาว ยกโล่ไม้ที่แบกไว้ด้านหลังขึ้นมาบังแทน

ค่ายทวนตั้งรับหนาแน่น ทวนยาวเคลื่อนไหวไปมา จึงสามารถปิดลูกธนู ที่ยิงมาได้ส่วนหนึ่ง ยิ่งยกโล่ไม้ขึ้นบังก็ยิ่งปิดป้องได้มาก

แต่อย่างไรโล่ไม้ก็มีช่องโหว่ พวกอันต่าด้านนอกก็มีจำนวนมาก ย่อม ได้เปรียบ ลูกธนูราวท่าฝนพุ่งเข้าใส่ มีหลายคนโดนธนูบาดเจ็บ เสียงร้องโหยหวน ดังขึ้น

รอบด้านถูกล้อมไว้หลายชั้น ทหารราบหากคิดจะแตกทัพก็ย่อมถูกพวก ทหารม้าบุกเข้าสังหาร แต่หากไม่เคลื่อนที่เช่นนี้ แม้แต่พวกที่บาดเจ็บก็ไม่อาจ ได้รับการช่วยเหลือ

แต่เนื่องจากระหว่างสองหน่วยทหารยังมีพลปืนไฟอีกหน่วย พวกทหารม้า อันต่าจึงพยายามหลีกเลี่ยงให้ไกลจากจุดนี้ ทางด้านซ้ายของหน่วยสองและด้านหน้า ของหน่วยหนึ่งจึงไม่ตีเกรียดมากนัก

พวกอันต่าที่ล้อมอยู่ทุกคนพอยิงธนูใส่แล้วก็วิ่งรอบใหญ่กลับมายิงรอบสอง ในกลุ่มนี้ยังต้องกังวลว่าจะมีปืนไฟยิงออกมาจากช่องว่างระหว่างกองทหารราบ อีกทั้งตอนวิ่งม้ารอบค่ายรถศึก ในค่ายยังมีปืนใหญ่ยิงออกมาไม่หยุด

มีพวกอันต่าบางคนรู้สึกแปลกใจ ทหารตำหึงหากเคลื่อนกำลังกลับเข้าค่ายรถ ป้องกันแบบเดิม พวกเขาแม้เป็นทัพใหญ่ แต่ก็ทำอันใดไม่ได้ เหตุใดจึงออกมาตั้งรับนอกค่ายรถเช่นนี้

เห็นธนูยิงมา ทหารราบส่งเสียงร้องโหยหวน หวังทงสีหน้าเย็นชา ลังเลครู่หนึ่งก็กระโดดลงจากหลังม้า คว่าถูดินปืนกับกระสุนจากอานม้าออกมาสะพាយก่อนจะออกคำสั่งว่า

“ทหารทุกคนของข้าและพลปืนใหญ่รักษาช่องทางไว้ พลปืนไฟกับพลธนูแบ่งเป็นสองกอง กองหนึ่งติดตามรับคำสั่งข้า อีกกองติดตามถานกง ออกไปยิงแนวหน้า!”

หวังทงบรรจุดินปืนและกระสุนใส่ปืนสั้นสองกระบอกเล็กของตน ตรวจสอบจนแน่ใจว่าพร้อมแล้วก็เหินบหวนยาวออกไป ทหารสองหน่วยยืนประชิดกัน หวนยาวยืนออกไปในแนวราบซ้อออกด้านนอก

พลปืนไฟและพลธนูติดตามอยู่ด้านหลังหวังทงและถานกง ก้มตัวลงวิ่งอยู่ใต้หวนยาว พวกอันต่าล้วนกำลังซุลมุนกับการยิงธนูใส่ พวกเขารู้ว่าหากกดดันไปได้สักกระยะหนึ่ง ทหารราบสองหน่วยนี้ที่กำลังตั้งรับจะต้องแตกพ่าย

ไม่มีใครสังเกตเห็นพวกที่คุกเข่าอยู่ใต้หวนยาว ปืนสั้นสองกระบอกกับกระสุนดินปืนด้านหลังมีน้ำหนักไม่น้อย หวังทงเกือบต้องใช้มือช่วยพยุงยามเคลื่อนไหวเคลื่อนที่ได้อย่างยากลำบาก

กองกำลังหู่เว่ยสังเกตเห็นการเคลื่อนที่ใต้หวนยาว แต่พวกเขาไม่กล้าเบนสายตาลงมอง เกรงว่าหากหวนขยับจะเปิดช่องให้พวกอันต่าบุกเข้ามา

หู่ไต้ยินเสียงร้องโหยหวน บรรดาหัวหน้ากองก็ตะโกนส่งเสียงดังให้ทุกคนยืนเอาไว้ อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ เพราะหากเคลื่อนไหวกันโดยพลการแล้ว

ทำให้ค่ายแตกย่อมเกิดเหตุร้ายหนักกว่า กอปรกับด้านนอกยังมีเสียงผีโงมมาวิงวอน
พร้อมเสียงลูกธนูแหวกอากาศดังมาไม่หยุด ราวกับสนามรบอสูราก็มีปาน

เสียงผีโงมมาดังรอบทิศ หวังทงหันหลังประชิดกับกองทหารราบ เริ่มนับ
จำนวนพวกอันต่ำ เมื่อนับไปถึงอีกด้าน หวังทงจึงหันหน้านั่งลงกับพื้น

เหนือศีรษะเป็นแนวทวนยาว เผชิญหน้ากับพวกอันต่ำที่ส่งเสียงร้อง
ประหลาดพร้อมระดมยิงลูกธนู พวกที่ติดตามหวังทงทั้งพลปืนไฟและพลธนู
ล้วนนั่งยองๆ อยู่ด้านหลังหวังทง ด้านหลังพวกเขาก็กี่มีพลทวนยาว

ห่างออกไปไม่เกินสามสิบก้าวเป็นพวกทหารอันต่ำที่รายล้อมอยู่รอบๆ
แม้ว่าจะมีฝุ่นตลบอบตึง แต่คนมากเช่นนี้ ยิ่งออกไปอย่างไรก็ต้องโดนสักคน

หวังทงนั่งอยู่กับพื้น ไม่สนใจฝุ่นที่ฟุ้งตลบ สุดลมหายใจเข้าอย่างแรง
จุดชนวนปืนไฟ เห็นยาวโก บรรจกระสุน สองมือยกปืนขึ้นหนึ่งกระบอกยื่นออกไป
นอกหมู่ทวนยาว

พลปืนไฟที่เหลือก็เตรียมยิงพร้อมแล้ว นั่งยองลงพร้อมกับค่อยๆ
ยกปืนขึ้น หวังทงยิงออกไปเสียงดัง 'ปัง' เห็นทหารอันต่ำที่อยู่ไกลออกไปส่งเสียง
ร้องดังก่อนจะร่วงหล่นจากหลังม้า พลทวนยาวด้านหลังพลอยชยับไปด้วย
เห็นได้ชัดว่าเสียงที่อยู่ๆ ดังขึ้นทำให้ตกใจไม่น้อย

ปืนไฟดังติดต่อกัน ระยะเวลาเพียงนี้ ทุกนัดที่ยังไม่ถูกคนก็ถูกม้า หวังทง
ยิงออกไปเป็นดั่งสัญญาณให้พลปืนไฟหลายร้อยที่แทรกตัวอยู่ด้านหน้าของ
พลทหารราบระดมยิง ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ พลปืนไฟย่อมไม่รู้ว่าควรยิงออกไป
เวลาใด พวกเขาู้เพียงว่าเพื่อนทหารข้างๆ ยิง พวกเขาจึงยิงบ้าง ไม่ได้ยิงพร้อมกัน
จึงไม่ได้เกิดเป็นเสียงดังสนั่นอย่างคราแรก

เสียงผีโงมมาและเสียงตะโกนระคนเสียงร้องโหยหวนดังไปทั่ว ถึงกับ
กลบเสียงปืนไปหมด ระยะห่างเช่นนี้ก็ไม่ต้องอันใดกับการยิงเป้าหมายโดยตรง
เด็ดซีฟได้จำนวนมากว่าการยิงพร้อมกันในรอบแรกสุดเสียอีก

แต่พวกอันต่ำมีมากเกินไปจริง ๆ เสียงปืนดังขึ้น ฝุ่นตลบไปหมด
คนด้านหลังเห็นแต่เพื่อนทหารด้านหน้าร่วงจากหลังม้า ยังคิดว่าบังเอิญจึงยิงธนู
กันต่อ จนพอโดนเข้ากับตนเองถึงรู้ว่าไม่ได้การ แต่ก็สายไปเสียแล้ว

ห้วงหวโยนป็นกระบอกแรกลงพื้น จากนั้นก็คว้าเอากระบอกสองที่สะพายไว้ ออกมา จัดการจุดชนวนบรรจุกระสุนเรียบร้อยก็ยิงทันที ไม่สนใจว่าด้านนอก จะมีเสียงร้องหรือไม่ ก่อนจะหยิบไม้ทำความสะอาดสะอาดออกมาขัดกระบอกป็น บรรจุ ดินปืนอีกครั้ง จากนั้นก็เตรียมยิงต่อ

พวกพลปืนไฟที่นั่งอยู่ก็บรรจุดินปืนใส่ปืนยาวหลายเชียวอย่างวุ่นวาย มาก แต่จนถึงตอนนี้ทหารม้าด้านหลังล้มลง ด้านหลังขึ้นมาเสริม ถึงกับไม่รู้ว่ามีพลปืนไฟและพลธนูแทรกตัวอยู่ที่ใต้แถวพลทวนแถวที่หนึ่ง

พลปืนไฟสี่ร้อย พลธนูอีกหลายสิบ ยิ่งไปรอบแรกจัดการไปได้ราวสามร้อย รอบสองยิงไป แม้ว่าฝุ่นยังตลบ ยากที่จะดูสภาพการณ์ แต่พวกอันตาก็เห็นท่าไม่ดีแล้ว

ขุนพลอันตาสั่งการให้ถอยกลับ ขยายวงวิ่งรอบให้กว้างขึ้น หากกระยะ ไกลออกไปและอยู่บนหลังม้า ธนูย่อมไม่น่าจะยิงถูกสักเท่าไร

แต่พวกที่ล้อมวิ่งวนอยู่ก่อนแล้วจะให้ขยายวงในเวลากระชั้นชิดไหนเลย จะทำได้ง่าย พลปืนไฟยังคงยิงไม่หยุด และก็มีคนร่วงจากหลังม้าไม่หยุด มีคน ได้สติเริ่มยิงธนูเข้าใส่พลทวนยาวแถวหน้า แต่ยิงกระยะไกลเช่นนั้นใส่เกราะกองกำลัง หู่เว่ยยอมไร้ผล ส่วนพวกที่ล้อมยิงใส่พลปืนใหญ่ยอมถูกทวนยาวบดทั้งหัน

ทหารอันตาก็เริ่มถอยอย่างไม่ทันรู้ตัว ถึงกับวิ่งไปยิงกัน รอบนอก แน่หนอนว่าการล้อมยิงจากที่ไกลเช่นนี้ยอมไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง

ทัพใหญ่อันตาก็เริ่มหยุด ลังเลที่จะเข้าปะทะกับกองกำลังหู่เว่ย

ห้วงหวลุกขึ้น เดินไปด้านหลังเหล่าทหารราบที่ถือทวนยาว ยกปืนไฟขึ้นเล็ง ตะโกนดังว่า

“ถ่ายทอดคำสั่งไป พลปืนไฟ พลธนู ออกมาตั้งรับ ป้องกันรอบนอก!!”

พลปืนไฟจากขวาไปซ้ายทุกคนถ่ายทอดคำสั่งไป พอได้ยินคำสั่งแล้วก็หยิบ ปืนไฟแก้มตัววิ่งออกไปตั้งแถว เล็งปืนออกด้านนอกอย่างเงียบ ๆ

สามพันคนรายล้อมด้วยกองกำลังปืนไฟและธนูสี่ร้อยกว่ายอมเรียกได้ว่า ไม่อาจล้อมหมด เพียงแค่นี้อยู่รอบนอกเป็นช่วง ๆ ประจันหน้ากับทัพทหารอันต่า แม้จะมีเวลาเพียงแค่นี้ก็ออกไปหนึ่งรอบเท่านั้น แต่พวกเขาก็ยังคงยืนหยัดหนึ่ง

ป้องกันแนวรอบนอกเอาไว้

เห็นปืนไฟเล็งมา ทหารอันต่าก็ถอยกันออกไปอย่างไม่รู้ตัว พวกเขาหลายคนเคยรบกับทหารตำหมิง มีคนเคยได้ยินมาว่าปืนไฟทหารตำหมิงไม่เท่าไร ส่วนปืนใหญ่แม้ว่าน้ำหนัก แต่ก็เทียบกับธนูไม่ได้ ทหารตำหมิงพอเห็นพวกเขาอยู่ในระยะไม่กี่ร้อยก้าว หรือแม้กระทั่งพันก้าว ก็จะยกปืนยิงมั่วไปหมด ไม่ได้สร้างความเสียหายให้แม้แต่น้อย รอจนพวกเขาบุกมาถึงด้านหน้า ทหารปืนไฟตำหมิงพวกนั้นก็ราวกับกองขยะ โยนปืนทิ้งหนีเอาตัวรอด

แต่ปืนไฟที่ได้พบในวันนี้เหตุใดจึงร้ายกาจนัก หากโดนยิงเข้าไม่บาดเจ็บ ก็ถึงตาย ทหารหลายนายที่ถูกยิง พอลากตัวกลับไป คนที่รักษาเห็นแล้ว เป็นต้องบอกว่ามือเท้าคงรักษาเอาไว้ไม่ได้แล้ว หากคิดรักษาเมื่อเท้าไว้ก็ย่อมยากจะรักษาชีวิต

เมื่อครู่ไม่ทันตั้งตัว ทหารหลายร้อยจนถึงขั้นเกือบพันถูกยิงร่วงจากหลังม้า ตอนนี้นำปืนไฟออกมายืนด้านนอก ท้าไฟใหญ่เข้าบุก แม้จะไม่สนใจลี้ภัยคนนั้น แต่คนที่ตายไปก่อนจะเป็นตนเองหรือไม่เล่า คิดถึงตรงนี้ทุกคนก็ลังเลไม่กล้าเข้าใกล้

“นำทหารบาดเจ็บกลับไปรักษา คนด้านในออกมาเสริม รักษารูปชบวนทัพ ไม่เปลี่ยน!!”

หวังหงสั่งการเสียงดัง ตอนนี้นำทหารติดตามเขาทุกนายตั้งรับอยู่ด้านนอก และบัญชาการอยู่ในค่ายรถ การถ่ายทอดคำสั่งจึงต้องอาศัยปากต่อปาก ไม่นานค่ายรถก็เปิดออก ด้านในเปิดช่องทาง ใช้รถที่มีแผ่นไม้ราบออกมาแบกคนที่บาดเจ็บกลับเข้าไป

หวังหงมองซ้ายขวาก่อนจะตะโกนดังว่า

“ยังมั่วตะลึงอันใด ยิงปืนใหญ่สิ!!!”

พวกอันต่าถอยออกไปไกลแล้ว แม้เมื่อครู่อีกฝ่ายจะประชิดเข้ามาใกล้ แต่ก็ไม่ได้ทำลายปืนใหญ่ พอหวังหงสั่งการดัง ทุกคนพลันได้สติ หลายคนไม่ต้องรอรับถ่ายทอดคำสั่งก็ตะโกนพร้อมเพรียง

“ได้เท้ามีคำสั่ง!!! ยิงปืนใหญ่!!!”

ด้านในกองกำลัง ทหารปืนใหญ่ตกใจ พวกมันวิ่งไปที่ปืนอย่างไม่ชักช้า
เริ่มบรรจุดินปืนใหม่เตรียมยิงอีกรอบ...

‘ตุ้ม!!!’ ‘ตุ้ม!!!’

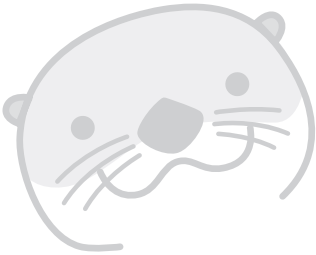
เสียงดังสนั่นหวั่นไหว พวกมันดำที่ล้อมอยู่ได้ยินเสียงนั้นก็หนีกัน
กระจัดกระจาย วิ่งออกไปรอบทิศ

น้ำจี้เท่ที่กำลังเฝ้าดูการรบอยู่บนเนินดินสีหน้าเคร่งเครียด ชนชั้นสูง
ระดับผู้นำหลายคนข้างกายก็สับสนกัน มีคนกระซิบว่า

“คิดไม่ถึงว่าทหารดำหิมพวกนี้จะกินยากเพียงนี้ ไร้สูญเสียมามากไปแล้ว
หรือไม่”

น้ำจี้เท่คว้าแส้ตัวไป ถลิ่งตามองไปด้านหน้าพลางกล่าวว่า

“จัดการได้แน่...”

กดจออ่าน